

γλαδεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀγλαδεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἐκ λ α δ ε ύ ω, τὸ ὅπ. βλ. εἰς Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἱστορ. Λεξ. Πόντ. διαλέκτ. εἰς λ.

Ἐκθλίβω ἔλαιον ἐξ ἐλαίων, καρύων καὶ λεπτοκαρύων.

γλαδιόλος ὁ, λογ. πολλαχ γλαδιόλος πολλαχ. γλαδιόλα ἡ, σύνθηθ. γλαδιόλον τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ λ α δ ί ο υ λ ο ς, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Λατιν. *gladiolus*. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν Γλαδιόλος ὁ ἀρουραῖος (*Gladiolus segetum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰριδιδῶν (*Iridaceae*), τὸ ξίφιον τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. Φυτ. 6, 8, 1). Συνών. ἀ γ ρ ι ο - κ ό κ ο ρ ο ς, μ α χ α ί ρ α, μ α χ α ι ρ ί δ α, ξ ι φ ά ρ α, π α σ χ ά τ ι κ ο, σ π α θ ί, σ π α θ ί ν α κ α ς, σ π α θ ο - β ό τ α ν ο, σ π α θ ό χ ο ρ τ ο.

γλάκα ἡ, ἐπίρρ. Κρήτ. (Κατσιδόν. Μύρθ. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ὦ.

Με βῆμα ταχύ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Γλάκα γλάκα νὰ πᾶς Μύρθ. Γλάκα ἐπῆς 'ς τὸ βοταμὸ κ' ἐγιάειρε (ἐγιάειρε = ἐπέστρεψεν) Σητ.

γλακαλωνεύω Κρήτ. (Ἀποκόρ. Βάμ.) διακαλωνεύω Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τῶν ρ. γ λ α κ ὦ καὶ ἀ λ ω ν ε ύ ω.

1) Περιέρχομαι ἀσκόπως Κρήτ. (Ἀποκόρ.): *Eída* διακαλωνεύεις μέσα-ῶξω; 2) Μεταφ., λαμβάνω πεῖραν, γίνομαι ἐμπειρος Κρήτ. (Βάμ.): Φρ.

Ἐβῆκα τα κ' ἐβγήκα τα κ' ἐγλακαλώνεφέ τα (ἔλαβον τῶν πάντων πεῖραν καὶ οὐδὲν πλέον μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσιν).

γλακάρω Σίφν. Ἀόρ. γ. ἐνικ. λάκαρε Ἴων. (Σόκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ὦ κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ά ρ ω.

1) Τρέχω, σπεύδω Σίφν. 2) Φεύγω Ἴων. (Σόκ.): Λάκαρε ὁ κόσμος.

γλάκημα τό, Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλάκισμα Κύθηρ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3, 31 λάκημα Ἡπ. (Πωγών.) Πελοπν. (Ἀνών. Βλαχοκερ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κίτ. Κοπαν. Μάν. Ξηροκ. Κορινθ. Οἶν.) Στερελλ. (Μαλεσ.) λάτσημα Πελοπν. (Ξεχώρ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. λάκισμα Ζάκ. λάκ'μα Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ὦ. Ὁ τύπ. γ λ ά κ ι σ μ α διὰ τὸν κοινὸν Ἀόρ. τῶν εἰς -ῶ καὶ -ί ζ ω ρ η μ ά τ ω ν

Τὸ τρέξιμον ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ τότε παραβγάζω 'ς τὸ λάκημα Πελοπν. (Ξηροκ.) Ἐκαμ' ἓνα λάκημα κ' ἐγίνη ἀφαιδος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐδωσ' ἓνα λάτσημα, ἅμα πῆρε χαδάρι πὼς τὸν ἀδιληφτήκαρε Πελοπν. (Ξεχώρ.) Πήραν κατ' λακήματα τὰ πιδγιά σ' ἀπ' τοῦ καλαδόξ', ἅμα εἶδανι τοῦ δραγάτ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Φόντε τὸν ξεῖδε τὸν πατέρα του, ἔκανε ἓνα λάκημα καὶ γέννηκε ἀφαντος (φόντε = ὅταν) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Ὁ γλάκημα νικαίει ὁ πιὸ φοβιτισά-ρης Λεξ. Δημητρ. Συνών. β ο υ ρ ί ν, β ο ύ ρ ι σ μ α ν, β ο ύ ρ ι σ τ ρ ο ν 2, γ λ α κ η τ ό 1, γ λ α κ η τ ο ύ ρ α, γ λ ά κ ι, δ ρ ό μ ο ς, κ ο σ ή, π ι λ ά λ α, π ι λ ά λ η μ α, τ ζ ι ρ ί τ ι, τ ρ έ ξ ι μ ο, τ ρ ε χ ά λ α, φ ε υ γ ά λ α, φ ε υ - γ ι ό.

γλακητά ἐπίρρ. Κρήτ. γλακηχτά Κρήτ. (Κίσι. Κυδων. Σέλιν. Χάν.) ἀγλακηχτά Κρήτ. γλακιστά Κρήτ. (Κίσι.)

λακητά Πελοπν. (Γαργαλ. Ξηροκ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς.

Δρομαίως, τροχάδην ἐνθ' ἄν.: Γλακητά πῆγα κ' ἦρθα Κρήτ. Πῆγε κ' ἦρθε λακητά Πελοπν. (Ξηροκ.) Πήγαινε γλακιστά σὰ δὲ πουλλάκι 'ς τὴ βρύση νὰ μᾶς ἐφέρῃς νερό φρέσκο Κρήτ. (Κίσι.)

γλακητής ὁ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. Νεάπ. κ.ά.) γλακηχτής Κρήτ. (Μύρθ. Ρέθυμν. κ.ά.) γλάκηχτής Κρήτ. (Σφακ.) ἀγλακηχτής Κρήτ. (Σφακ.) γλακιστής Κρήτ. (Κίσι.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ὦ.

Ὁ ταχύπους, ὁ γρήγορος ἐνθ' ἄν.: Ὁ πατέρας μου 'ς τὰ νιᾶτα δὸν ἦτονε γλακηχτής Κρήτ. Εἶναι καλὸς γλακηχτής αὐτόθ. Οἱ Ἀνωγειανοὶ εἶναι γλακητᾶδες, ποὺ πιάνουν τ' ἀγρίμια 'ς τὸ γλάκιο (ἀγρίμια = αἰγάγρους, γλάκιο = τρέξιμον) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Μά 'da μοῦ τὸν ἐκάμετε κ' ἐμέ τὸ γλακηχτή μου, τὸ γλακηχτή καὶ τὸ βοσκὸ καὶ τὸ βολεμιστή μου; (μά 'da = μὰ τί) Κρήτ.

ἈΓάειρε πάνω γλακηχτή! τοῦ φώνιαξαν μεγάλα (μεγάλα = μεγαλοφώνως) Κρήτ. (Σφακ.) Συνών. τ ζ ι ρ ι - τ ι χ τ ή ς.

γλακητό τό, Κρήτ. (Ἀνατολ. κ.ά.) γλακηχτό Λεξ. Πρω. Δημητρ. λακητό Πελοπν. (Ξηροκ.) λαχ'τό Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς.

1) Τὸ τρέξιμον, τὸ δρομαίως, προτροπάδην τρέχειν Εὐβ. (Ψαχν.) Κρήτ.: Πῆραν ἓνα λαχ'τό κι αἰ δὰ πιάσ'ς Ψαχν. Ἐ-κανα ἓνα λαχ'τό, ἀφοῦ ἀναπνοή 'ς τοῦ σπίτι μ' πῆρα αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α. 2) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὅπ. ἐν παιδίον καταδιώκει τὸ ἄλλο Πελοπν. (Ξηροκ.): Παί-ζανε οὔλη μέρα λακητό. Συνών. κ υ ν η γ η τ ό.

γλακητός ἐπίθ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ. Σητ. κ.ά.) γλακηχτός Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) γλακιστός Κρήτ. (Κίσι. κ.ά.) — Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., 27 λακητός Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κοπαν. Λακεδ. Οἶν. Παππούλ. Χατζ.) λακηχτός Πελοπν. (Βούρβουρ.) λακιστός Εὐβ. (Στρόπον.) λαχ'στός Στερελλ. (Περίστ.) ἀγλακη-χτός Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ὦ.

Ταχύς, δρομαῖος Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. (Κίσι. Μαλάκ. Μεραμβ. Πεδιάδ. Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κοπαν. Λακεδ. Οἶν. Παππούλ. Χατζ.) — Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., 27: Μουλάρια γλακηχτά Κρήτ. Χορὸς λακιστός Στρόπον. Χοχλιοὶ γλακιστοὶ (=εἶδος κοχλιῶν οἱ ὅποιοι περιφέρονται καὶ προχωροῦν) Κρήτ. Ἦρθε γλακιστός Κίσι. Ἐλα γλακητός νὰ σοῦ πῶ Σητ. Ἦρθε λακη-τός νὰ μᾶς ἰδῇ κ' ἔφυγε Λακεδ. Ποῦ πᾶς ἔτσι λακητός; αὐτόθ. Ἦρθε λακητός καὶ ξανάφυγε Γαργαλ. Πηγαίνει γλα-κητή 'ς τὸ σπίτι τζη Μεραμβ. Γλακηχτός νὰ πᾶς 'ς τὸ σκολεμό, γιατί ἀργεῖς Μαλάκ. || Ποίημ.

Ἡ γι-ῶρα ἐπέρανα γλακιστή κ' εὐτὴ ἐσιοπεῖναζε (= ἐπεινούσε πολὺ) Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν. Συν-ών. τ ζ ι ρ ι τ η χ τ ό ς. β) Φεύγων, φ ε υ γ ᾱ τ ο ς Στε-ρελλ. (Περίστ.): Εἶνι λαχ'στός ἀπὸ χρόνια.

γλακητούρα ἡ, ἀμάρτ. λαχ'τούρα Στερελλ. (Κολάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ρ α.

